

Feia voltes entre els llençols, sentia les ràfegues de vent del ventilador, la meva angoixa era tan estrident que fins i tot ofegava el meu plor. Em veia a mi mateix dins d'una gàbia, rodejat de barrots reals, i res del que feia no aconseguia sinó afegir un barrot més al calabós. Per més voltes que hi donés, no hi trobava cap solució: viuria així per sempre més. Fins i tot ho somiava durant les curtes capcinades que l'angoixa impedia que esdevinguessin son continuat. Jo no entenia com podia sentir tot allò sense desconnectar, sense desmaiar-me, sense patir alguna crisi d'ansietat o qualsevol cosa que tallés el trànsit del torrent de pensaments que em desgastaven com si fossin un riu erosionant la terra.

Fins que el meu germà va sentir-me des de la seva habitació (suposo que els meus gemecs eren més sonors del que em pensava). Va ajudar-me a vestir-me i va trucar la mare per informar-la que se m'enduia cap a urgències. Recordo que, quan va passar-me el telèfon, jo vaig suplicar-li, entre sanglots ofegats, que si us plau, m'ajudés d'alguna manera (sanglots ofegats i sense llàgrimes que en realitat no eren sinó els petits esquitxos que aconseguien filtrar-se per l'embassament que el Dimoniet havia construït per restringir tot el meu plor, sabedor que, si les llàgrimes sortien, el meu patiment disminuiria).

Vam passar la resta de la nit a la secció d'urgències de l'Hospital de Mataró (la mare també hi era). Les emocions que jo sentia eren tan intenses que em semblaven dolor físic. Qualsevol que em veiés devia pensar-se que patia alguna mena de mareig o de mal d'estómac. Quan va ser el meu torn, van donar-me un parell de diazepam i van apuntar-me a la cua per visitar un (altre) psiquiatre. De tornada cap al poble, ja de bon matí, la mare va portar-me al metge que li assignava la seva mútua (i al qual ja m'havia portat des de la infantesa fins que vaig fer els divuit anys). Era un doctor en qui teníem molta confiança perquè, més enllà de les receptes i de les diagnosis, s'explicava amb exemples molt entenedors i sempre ens regalava consells molt encertats.

La seva consulta és al passeig Sant Joan Baptista de la Salle, molt a prop de l'estació. Sol rebre els pacients amb un somriure i una salutació personalitzada. “Digue'm, Martí, ¿com va el cinema?” Ho preguntava amb una dicció i una gentilesa tan correctes que, si fos el personatge d'una pel·lícula d'aventures, només podria ser el malvat que dissimula els plans malèfics amb un excés de generositat. Un estil en perfecta harmonia amb el seu rostre, exòtic de tanta morenor (sempre he pensat que les seves faccions podrien passar per l'aspecte estereotípic del nord-est africà) i un bigotet rectangular, espès i ben retallat, acomboiat per una mata de cabells igual d'espessa i negra com el carbó que li encercla tot el cap (tret de la zona frontal) com si fos un turbant.

Lavors ja feia temps que el meu germà i jo teníem els metges de capçalera que ens assignava la seguretat social, però sempre que hi havia alguna urgència, la mare feia ús de la seva targeta per “colar-nos” a la consulta de l'Albert.

—I saps què? —deia ell, parlant amb lentitud i fent gestos molt calmats, optimitzant cada paraula i remarcant-la amb assentiments parsimoniosos mentre somreia—. Que si no ho fessis —alçant un dit—, m'enfadaria —tancant el puny i retirant-lo en un gest teatral.

La mare i en Marc van esperar-me a fora. El doctor m'escoltava (com sempre) amb aquell seu somriure paternalista. Després em va dir que el meu cas no figurava en cap registre delictiu que ell conegués i que, si es trobés en el meu lloc, no perdria ni una sola nit donant-hi més voltes (“soc un panxa contenta”). Pel que feia a mi, l'únic que havia de fer era trobar la manera d'entomar la tempesta (que de segur acabaria amainant) sense prendre-hi massa mal. Així que va receptar-me unes dosis de fluoxetina i va recordar-me que, si patia crisis d'ansietat, els diazepam eren el meu refugi.

—Recordes quan eres petit i deies “casa”? Era un espai segur, on ningú no podia fer-te mal. El

diazepam és això.

Però com que jo no les tenia totes, vaig preferir explicar-li que feia molt de temps que discutia amb el Dimoniet, que ja no sabia on era la maleïda arrel del problema, que no podia deixar de pensar, que em veia encallat dins d'un laberint de narrativa i que en aquell mateix moment sentia la tortura de la incertesa obrint forats dins del meu cos. El doctor va parpellejar sense dir res. Després va callar uns segons i va moure les espatlles.

—A veure, si has de quedar més tranquil, fes-li un truc i ja està. La teva salut és més important que el perill de molestar-la. —Va alçar un dit—. Però abans, *fota't* un diazepam.

La mare va insistir perquè dinéssim a casa seva. Només d'arribar-hi, ella i en Marc van tancar-se a la cuina i jo vaig pujar cap al tercer pis. Afortunadament, la Rosa va respondre de seguida. Vaig haver de reunir tot el meu valor per evitar que la veu em tremolés. Perquè dir-te a tu mateix que la teva salut mental està per sobre de les molèsties d'altri no té res a veure amb intentar recordar-ho quan sents la veu de la persona a qui estàs a punt d'esclafar els ànims per segona vegada en dos dies.